

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Runen

Citation: Baggesen, Jens: "Runen", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 182. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid82793.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Runen.

Litterarisk Efterretning fra Daraussen.
Til Professor Rasmus Nyerup
Amsterdam, 1807.

Ved mine sidste Samlinger af Ord,
Hvori jeg hiemme gav min Aand til Skue,
Jeg kom i Naade hos den største Hat i Nord,
Og tabte Naaden af den største Hue.
Jeg sikkert havde handlet meere snildt,
Min Velfærd i det mindste meer til Baade,
Hvis alle Hattenes jeg havde spildt,
Og blot beholdt den eene Hues Naade;
Thi det er dumt, min Ven, med Hat at ville gaae,
Naar hele Verden sætter Hue paa -
Det mærker jeg, desværre! nu for silde.
Selv hele Veien paa min Reise fandt
Jeg Huen Mode. Det er ilde;
Men det er sandt.

Dog, hvad jeg offentlig dig sige vilde
(Thi dette, som, ihvor det gaaer,
Dog ingen uden jeg og du forstaaer,
Naturligviis imellem os maa blive,
Da jeg forsvoret har om Politik at skrive),
183 I Tydskland mærker jeg, skiøndt først i Nat
Jeg paa den venstre Bred af Rhinen Fod har sat,
At det er der som her, i Syden som i Norden,
Hvorhen man kommer nu paa Jorden,
Aldeles som hos os -
Og at man sige kan, med romerske Poeten,
Trods Vestens triumferende Kolos
Og Østens herlige Rhinoceros,
Om nu nærværende Humaniteten
(Naar for og bag man har beseet 'en)
Saa sandt som kort: «Procumbit humi bos.»

Du vil imidlertid, at jeg paa Veien
Fra Kiøbenhavn til Paradiis
(Saa kalder jo den halve Jord Paris),
Trods Hasten, som jeg har, og Reise-Hurlumheien,
Skal give dig en lille Note blot
Om Nutids tydske Poesien,
Og melde dtg, om der er noget i 'en.
Det vil jeg gjerne kort og got.
I Hamborg nemlig levede jeg flot
I alt det Splinterny, de tydske Presser
Leveret har de sidste Messer,
Hos *perthes* nogle Dage; men -
Dig vil jeg stge det, som Ven,
I en Sonett (da denne Form man priser
Ei blot til Oder, men endogsaa til Aviser).
Kun ikke mine Ord igien;
Thi hvis det mindste Nys derom man fanger,
Jeg og daraussen, før jeg seer mig til,
En Smule steenet blive vil
Som tydsk Gienganger.
184 Huult Poesiens Dødningklokke kimer:
Enhver Poet, som ei endnu blev fød,
Endsige hver, som lever, alt er død -

Selv *Wieland* daaner - *Schiller* selv besvimer.

Thi løsladt, uden Tøiler, uden Grimer,
Lydt Seier brølende ved hvert et Stød,
Som treffer Kunsten i Naturens Skiød,
En Skyggetrop af Dantes Mulm fremstimer:

"Synk, Himmel!" brøler den, "og Jord! og Hav!
Forsvind fra Pol til Pol i Digtersproget,
Hvert Spor af Roms og Hellas Harmonier!"

Og Kunsten synker i Naturens Grav -
Og Troppen tuder os paa Schwabisk noget,
Som ligner gamle spanske Melodier.

Der har du, for det første, hvad jeg veed
Om Underhornets Herlighed.
Om otte Dage, hvis jeg blir i Live,
Maaskee fra Rhinens Bred jeg dig kan give
Derom lidt nøtere Beskeed.
Hold midlertid *Horndrengene*, som tude
(Som eftertude Troppen hiemme der),
Saa vidt det staaer til dig og til enhver,
Der holder Vagt paa Pindus i Gevær,
Fra *Klostret* og *Regentsen* ude!
Lad vore *Lærde Tidender* især
Ei Tropanførerne forgude!
Mig skulde det bedrøve hiertelig,
Hvis og det Raserie hos os blev Mode,
Som i en næsten hunnisk Syvaarskrig
I Tydskland træder Sproget ned for Fode,
185 Forkyndende den gode Smag
En ny barbarisk Dommedag.

Jeg overalt er ikke vel tilmode.
Mig forekomme, *hvor* jeg gaaer igien,
Vildsvinene, der nu vor Jord omrode,
Ei blot at true Smagen, kiære Ven,
Men *alt det Gode*.
Der er i Luften et jeg veed ei hvad,
Som gjør, at, trods mit muntre Lune,
Og skiøndt jeg gaaer tilbage til den Stad,
Som alle Døgntrompeter udbasune,
Jeg heller lidt i Graven blune gad,
End sidde her og drikke god Moseller
Af grønne Glas til hollandske Foreller;
Thi hvad mig venter i Paris,
Er sikkert ikke Paradiis.

Jeg Brevet vel i Hamborg alt begyndte,
Men, da jeg meer med Reisen end med det
Mig skyndte,
Fuldendte jeg det først paa denne Plet
Lidt under Havet,
Hvor man med Guld ei meer er saa begavet,
Som man det var, da salig Vessel sang -
Og hvor jeg for en Tid vil finde mig begravet
I hollandsk Tang -
Da man, til videre, mig har forbuden
At reise længer Pas foruden.

Dog - nok for denne Gang, da jeg er sikker paa,
Du Brevet dog vil aldrig faae;
Derfor vil, som jeg sidder i 'et,
Vist sørge keiserlige Politiet.
Lad gaae!
186 Hvis af en Hendelse det Skiæbnen maatte vende,

Det dog alligevel dig kom tilhænde,
Raad Runen, jeg har lagt deri;
Men tie -
Til det med mig, og hvad jeg kalder Hatten,
Der synes i Begreb med Dratten,
Er reent forbi.